

Een Thomas Krach detective

Bloedakker

Rob Gonera

*Je mag niet iemand beoordelen naar zijn vrienden.
Vergeet niet dat Judas onbesproken vrienden had.
Ernest Hemingway.*

© 2025 Rob Gonera / Uitgeverij U2pi

Titel: Bloedakker
Auteur: Rob Gonera

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeverij2pi.nl
Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 718 0
NUR: 331

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Februari. De akkers lagen er verlaten bij. De bruin verkleurde stengels die her en der uit de grond staken, verraadden dat hier mais had gestaan. Door de regen en de zon van afgelopen zomer was het een geweldige oogst geweest. Nu lag de akker te rusten. De winterslaap zou nog een aantal weken duren, voordat de boeren met hun grote tractoren en ploegen de akkers weer wakker maakten. Aarzelend kwam er weer wat onkruid tevoorschijn. Een haas rende met zigzagbewegingen over de open vlakte. Een roofvogel hing hoog in de lucht en keek met zijn vlijmscherpe blik naar beneden naar die ene spitsmuis die zijn maag vandaag zou vullen. Als een steen viel hij naar beneden. Tevergeefs. Er was geen muis te bekennen. Een half verweerd blad werd door een lichte bries meegevoerd.

Er hingen donkere wolken in de lucht. Met enige fantasie kon je er boze gezichten in herkennen die neerbuigend neerkeken op de troosteloze vlakte onder hen. Vandaag zagen ze geen enkele reden om opzij te schuiven en de zon de kans te geven om een beetje licht op deze donkere dag tevoorschijn te toveren. Gisterennacht waren de wolken flink tekeergegaan. Het had de hele nacht gegoten. Daardoor stonden er verschillende waterplassen op de akker. De grond was drassig. De vorst was al een aantal weken het land uit.

De winters waren niet meer zo koud als vroeger. Ze leken steeds langer te duren en waren steeds natter. De winter verschanste zich in korte donkere dagen. Het leek alsof de winters van de laatste jaren oud en versleten waren. Door de klimaatveranderingen hadden ze niet meer de kracht en de puf om er nog iets moois van te maken. Helderblauwe luchten met witte, fonkelende sneeuwvlakten behoorden definitief tot het verleden. De winter had zijn glans en zijn kleur verloren. Wat overbleef waren saaie, grijze, sombere, korte dagen. Nog even volhouden en dan zou de lente zijn pessimistische collega weer verjagen.

Ron Steenman was een man van principes. Elke dag stond hij op

precies dezelfde tijd op. Stipt om zes uur. Dan ging hij douchen en haalde hij de krant uit de brievenbus. Hij ontbeet altijd hetzelfde. Twee sneetjes brood met jong belegen kaas en een kop kamillethee. Tijdens het ontbijt las hij vluchtig de krant. Hij scande de koppen en als het artikel hem aansprak, dan las hij de hele tekst. Zodra hij zijn twee boterhammen op had, sloeg hij de krant dicht. Er is weer niets gebeurd dat de moeite waard is, dacht hij, terwijl hij zijn inmiddels afgekoelde kop kamillethee dronk. Daarna poetste hij zijn tanden. Hij kamde nog een keer zijn dunne bos haren en trok zijn zwarte jas aan. Zijn fiets had hij al buitengezet toen hij de krant uit de brievenbus was gaan halen. Hij sprong op zijn fiets en vertrok naar zijn werk.

Ron had niemand die hem uitzwaaide. Hij was een verstokte vrijgezel. Hij had nog nooit een relatie met iemand gehad. Hij voelde zich altijd ongemakkelijk als iemand te dicht bij hem in de buurt kwam. Praten over emoties en gevoelens vond hij eng. Hij hield iedereen op een veilige afstand en genoot van de vrijheid die het alleen zijn met zich meebracht.

Hij werkte nu al bijna vijftientig jaar bij dezelfde baas. Een groot bouwbedrijf met filialen in heel Nederland. Hij werkte op de afdeling logistiek. Zijn neurotische persoonlijkheid kwam hem goed van pas om dit precieze werk te verrichten. Zijn werk werd door iedereen gewaardeerd.

Inmiddels had hij ook een eigen werkkamer gekregen. Een kleine kamer op de eerste verdieping met een groot bureau en een computer met twee beeldschermen. Vanuit hier kon hij de planning van heel Nederland overzien. Hij was de man die aan de knoppen draaide en ervoor zorgde dat alle werkzaamheden goed op elkaar waren afgestemd.

Hij kon zo in zijn werk opgaan dat het regelmatig gebeurde dat hij de hele dag op zijn kamer zat en vergat te lunchen. Aan het eind van de dag ging hij altijd met een tevreden gevoel naar huis. Zodra hij de deur van zijn werkkamer achter zich dicht deed, was hij zijn werk vergeten. Opgewekt liep hij naar het grote fietsenhok achter het

kantoor en verheugde zich op de terugreis naar huis.

Het bedrijf lag aan de rand van de stad. Hij woonde in een klein dorpje op twintig minuten fietsen van zijn werk vandaan. Hij reed over een smalle landweg naar huis. Slingerend door de weilanden en akkers genoot hij van het prachtige landschap. Hij beschouwde de heen- en terugreis op de fiets als een stukje ontspanning. Vaak had hij wind tegen, maar dat deerde hem niet. Met volle teugen ademde hij de frisse boerenlandlucht in.

Regelmatig keek hij naar de hemel en bedankte zijn beide ouders die al meer dan tien jaar geleden waren overleden. Zij hadden al hun spaarcenten opzijgezet zodat hij kon studeren. Zijn vader had in de autofabriek gewerkt. Hij had onregelmatige diensten. Hij draaide voornamelijk nacht- en weekenddiensten, omdat die het meeste geld opbrachten. Zijn moeder was huishoudster en werkte bij drie verschillende gezinnen. In de avonduren paste ze op de kinderen van twee advocaten die vaker op stap dan thuis waren.

Zijn vader had er altijd van gedroomd om een beroemd danser te worden. Hoewel hij het talent hiervoor niet bezat, hield zijn droom hem op de been. In de spaarzame weekenden dat hij niet werkte, ging hij met zijn vrouw dansen in het Danspaleis. De tango was zijn favoriete dans. Zijn vrouw noemde hem daarom altijd de tangokoning. Het Danspaleis was een uitgaansgelegenheid in de stad, dat vroeger druk bezocht werd en sinds kort omgebouwd was tot een ontmoetingscentrum voor daklozen.

Tegenwoordig werd daar niet meer de tango gedanst, maar naar de blues geluisterd. De oude hippies genoten van de drie akkoorden en blowden er gretig op los. Even hadden ze het gevoel verlost te zijn van hun ellendige bestaan.

Hij kon zich nog goed de trotse gezichten van zijn ouders herinneren, toen hij zijn diploma had gehaald en kort daarna een baan bij zijn huidige bedrijf had gekregen. Aan zijn vader kon hij zien dat hij blij was dat hij niet voor niets al die onregelmatige diensten had gedraaid.

Hij vond het jammer dat ze dood waren. Hij had nog zoveel vragen die onbeantwoord waren. Tijdens zijn studie en de eerste jaren van zijn werk had hij het te druk gehad om ze regelmatig te bezoeken. De bezoeken aan zijn ouders waren ook vluchtig geweest. Hij was aan de oppervlakte blijven drijven, zonder de diepte in te gaan. Nu hij ouder was, kwamen al die onbeantwoorde vragen opborrelen. Vol verwachting keek hij naar de hemel, in de hoop dat hij de antwoorden op al die vragen aan zijn ouders in de wolken geschreven zou zien staan. Maar de wolken waren grijs en keken hem boos aan. De straffe wind joeg ze op, waardoor ze steeds van vorm veranderden. Ron wreef de tranen uit zijn ogen en richtte zijn blik weer op het mooie landschap dat hem altijd weer wist te troosten.

Vandaag was hij eerder naar huis gegaan. Op donderdagmiddag had hij altijd vrij. Het voordeel was dat het nu nog licht was. Het was een druilerige dag. De hele ochtend had het geregend. Gelukkig was het nu even droog. Door het dikke wolkendek begon het al te schemeren, ook al was het pas drie uur. Hij had wind tegen. Het voelde alsof hij tegen een steile helling op moest fietsen.

Af en toe kwam een windvlaag van de zijkant die hem tegen de grond probeerde te werken. Ron genoot van het spel dat hij met de wind speelde. Hij ging op de pedalen staan om vooruit te komen. Hoewel bijna al zijn collega's een elektrische fiets hadden aangeschaft, was hij zijn oude tweewieler trouw gebleven.

Zodra hij het verraderlijke geluid van de wind vanaf de zijkant op zich af hoorde komen, stopte hij met trappen en ging hij op zijn zadel zitten. Hij hield zich stevig vast aan het stuur om te voorkomen dat hij zou vallen. Opgelucht haalde hij adem, zodra hij weer een aanval van de wind had afgeslagen. Zo vocht hij zich een weg naar huis.

Halverwege trapte hij plotseling op de rem. Niet omdat er een verraderlijke windstoot op hem afkwam, maar omdat er iets verstoord was in het landschap om hem heen. Hij zag het meteen. Hij hield altijd elk detail in de gaten. De monotone bruine kleur met af en toe een lichtbruine getuige van wat ooit eens een maïsplant was

geweest, werd onderbroken door een donkerblauw voorwerp.

Hij stapte af en tuurde naar de donkerblauwe kleur die daar niet thuishoorde. Hij zette zijn fiets aan de kant, die meteen daarna omviel door een windvlaag. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Hij kon het niet over zijn hart krijgen om verder te fietsen zonder te weten wat daar op de akker lag. Hij kneep zijn ogen samen zodat hij beter kon zien wat daar lag, maar dat bleek geen effect te hebben. Hij keek om zich heen. Er was zoals gewoonlijk niemand te bekennen in de wijde omgeving.

Hij besloot recht op zijn doel af te gaan. Hij zette een aantal stappen achteruit om een aanloopje te nemen om over de greppel rondom de akker te springen. Met een flinke sprong kwam hij aan de overkant terecht, maar hij viel voorover. Zijn broek werd kletsnat. Met zijn handen was hij in de modder terechtgekomen. Automatisch keek hij nog een keer om zich heen, om er zeker van te zijn dat niemand hem had zien vallen. Daarna maakte hij zijn handen schoon in het natte gras.

Hij bleef even staan om te kijken hoe hij het best kon lopen. Er lagen veel plassen op de akker. Even aarzelde hij. Hij wist dat hij in de modder zou wegzakken en dat zijn keurige schoenen helemaal vies zouden worden. Hij schudde zijn hoofd en besloot uiteindelijk door de drassige akker voorzichtig verder te lopen. Hij probeerde de plassen zoveel mogelijk te omzeilen en zo goed mogelijk in te schatten wat de minst natte plekken waren. Dat waren de plekken waar de verweerde stengels boven de grond uitstaken. Terwijl hij zigzaggende bewegingen maakte, kwam hij steeds dichterbij het donkerblauwe object in de buurt.

Toen de contouren van het object steeds beter zichtbaar werden, stakte zijn adem. Hij bleef staan en deed een aantal stappen achteruit. Hij moest zichzelf moed inspreken om te voorkomen dat hij zou vluchten. Hij wist het zeker. Daar was geen discussie over mogelijk. Daar lag een mens. Wat moest hij toen? Hij pakte zijn telefoon uit zijn zak om 112 te bellen. Hij realiseerde zich echter dat hij over

meer informatie moest beschikken, voordat hij dat nummer kon bellen. Daarom besloot hij aarzelend om verder te lopen. Zijn blik was helemaal gefixeerd op de persoon die daar op de natte aarde lag. Hij lette niet meer op de waterplassen en de modderige plekken in de akker. Hij voelde hoe zijn voeten diep in de modder wegzakten. Hij kostte hem veel moeite om zich staande te houden.

Toen hij de persoon op een aantal meters had benaderd, brak hem het koude zweet uit. Hij zag een man waarvan hij de leeftijd niet goed kon schatten, die hem met lege, gebroken ogen aankeek. Hij wist nu honderd procent zeker dat de man dood was. Daar was geen twijfel over mogelijk. Het meest schrok hij van de buik van de man. Die was opengesneden. Zijn darmen puilden door een grote gapende wond naar buiten.

Ron werd misselijk van de aanblik van dit vreselijke tafereel. Die man was op een gruwelijk wijze afgeslacht. Zijn hand waarmee hij de telefoon vast had, begon te beven. Hij voelde zich hulpeloos: hij alleen met een lijk in een modderige akker. Hij keek om zich heen. Niemand te zien. Even flitste de gedachte door zijn hoofd dat de dader mogelijk nog in de buurt was. De paniek sloeg toe. Hij begon sneller te ademen. Angstig speurde hij de omgeving af, maar er was gelukkig niemand anders te bekennen.

Allerlei gedachten spookten door zijn hoofd. Wie weet hoelang de vermoorde man hier al lag? Vanochtend was het nog te donker geweest om de man vanaf de weg te zien liggen. Had hij er toen ook al gelegen?

Hij durfde niet dichterbij te komen. Voordat hij zich omdraaide, keek hij nog eens goed naar het gezicht van het slachtoffer. Hij kende hem niet. Daarna begon hij te rennen. Hij wilde zo snel mogelijk weg van deze afgrijselijke plek. Voordat hij de weg bereikt had, struikelde hij een aantal keer. Hij zat helemaal onder de modder. Zijn telefoon had hij in de binnenzak van zijn jas gestopt, waardoor die niet vies was geworden.

Toen hij op de weg stond, bleef hij even stilstaan om uit te hijgen.

Hij probeerde tevergeefs de modder van zijn jas en broek af te vegen. Daarna pakte hij zijn telefoon uit zijn binnenzak en belde het alarm-nummer. Hij meldde dat hij een lijk met een opengesneden buik op de akker had aangetroffen. Hij vertelde precies waar hij zich bevond. Hij kreeg de opdracht om ter plekke te blijven. Ze zouden zo snel mogelijk de politie en een ambulance sturen.

Ron zette de muts van zijn jas op, omdat het begon te regenen. Met de rug naar de akker gekeerd, bleef hij staan wachten totdat de hulpdiensten arriveerden. Hij begon te rillen van de kou en door al de emoties die door zijn lichaam gierden.

Het wachten op de politie en de ambulance leek eindeloos te duren. Ron was helemaal van slag. Normaal kon hij altijd alle problemen analytisch benaderen en oplossen. Deze keer was dat echter niet het geval. Hij was helemaal overrompeld door wat hij had gezien. Hoe was het mogelijk dat zijn geliefde landschap, dat hem dag in dag uit begeleidde naar zijn werk en hem altijd een gelukzalig gevoel gaf, nu zo ruw werd verstoord door een lijk met een opengesneden buik. Het leek alsof een of andere psychopaat een kostbaar kunstwerk had vernield.

De natuur straalde rust en sereniteit uit. Een lijk was ongepast. Het was als vloeken in de kerk. Een zwarte vlek op een maagdelijk wit stuk papier. Hij dacht niet aan de dader of aan het slachtoffer. Hij dacht aan zichzelf. Zijn wereldbeeld was van het een op het andere moment helemaal kapotgemaakt. De dader had hem op een indirecte manier ook getroffen. Hij zou nooit meer langs deze weg naar zijn werk kunnen fietsen zonder aan dit gruwelijke voorval te denken. Hij moest op zoek naar een andere route. De route die hij nu al bijna vijftientig jaar had gefietst, was niet meer begaanbaar voor hem. Het was een onbegaanbare, steile helling geworden. Hij bezat niet het vermogen om deze monsterlijke berg op te fietsen.

Ron begon het koud te krijgen. De dikker wordende regendruppels drongen door zijn kleding heen. De modder op zijn broek en jas werd een grote bruine vlek. Hij was helemaal in gedachten, toen hij

opschrok. De stilte werd bruut doorbroken door de sirenes van de politieauto en de ambulance die in de verte opdaagden. Hij zag hoe de blauwe zwaailichten steeds dichterbij kwamen.

Dat geluid was vreselijk. Hij hield van de geluiden van de natuur. Dit geschreeuw maakte hem droevig en bang. Hij hield zijn handen tegen zijn oren. Hij wilde hier niet zijn. Hij wenste dat dit allemaal een slechte droom was, waar hij zo meteen uit zou ontwaken. Was hij maar niet zo nieuwsgierig geweest. Waarom was hij niet gewoon naar huis gefietst, dan was hij geen onderdeel geworden van dit absurde scenario.

Hij keek op zijn telefoon om te zien hoe laat het was. Vier uur. Over een uur zou het al donker beginnen te worden. Normaal zat hij rond deze tijd lekker op zijn bank met een kop koffie te genieten van zijn vrije middag. Hij wist wat er nu zou gaan volgen. Lange gesprekken met de politie. Hij moest bewijzen dat hij een toevallig voorbijganger was en niets met het misdrijf te maken had. Ze zouden in zijn leven gaan wroeten en misschien zelfs zijn huis doorzoeken. Ze zouden het slachtoffer minutieus onderzoeken op sporen die naar de dader zouden leiden. Hij werd duizelig en misselijk bij al deze gedachten.

Hij zwaaide naar de politieauto, die afremde toen de bestuurder hem zag staan. De ambulance stopte achter de politieauto. De sirenes werden uitgezet. Eindelijk weer rust. Alleen de geluiden van de wind en de regendruppels die zachtjes op de grond vielen, bleven over. Herkenbare geluiden die hem enigszins tot bedaren brachten.

Twee politieagenten kwamen op hem aflopen. De bestuurder was een oudere agent met overgewicht. Ron schatte dat hij rond de vijftig jaar was. Hij had grijs haar en dikke wenkbrauwen. De andere politieagent was een stuk jonger, rond de vijfentwintig jaar. Hij liep met ferme passen op hem af. Ondanks zijn jonge leeftijd was hij de leider van het tweetal. Hij gaf Ron een stevige hand.

‘Thomas Krach is de naam’, zei hij, terwijl hij meewarig naar de modderige kleding van Ron keek.

‘Ron Steenman,’ antwoordde hij. Hij had een brok in zijn keel en begon te hoesten.

‘Jij hebt ons gebeld?’

‘Ja dat klopt.’

Ron wees naar de akker, naar de plek waar het slachtoffer lag.

‘Daar ligt hij,’ stotterde hij. Hij had moeite om zijn emoties in bedwang te houden. Hij vocht tegen zijn tranen.

‘Dirk, ga jij bij het slachtoffer kijken, dan zal ik nog een aantal vragen aan deze mijnheer stellen,’ zei Thomas tegen zijn collega.

Dirk knikte en gebaarde dat de twee ambulancebroeders met hem mee moesten lopen. Het drietal baande zich een weg door de blubber richting het slachtoffer.

Omdat het harder begon te regenen, nam Thomas Ron mee naar de auto. Ze gingen naast elkaar op de achterbank zitten. Ron had moeite om het rillen te onderdrukken. Het leek alsof al zijn emoties zijn lichaam op een wilde manier door elkaar aan het schudden waren. Thomas zag dat en pakte een thermoskan uit het zijvak van het voorportier. Hij schonk Ron een kop hete koffie in.

‘Hier drink, dat zal je goed doen,’ zei hij, terwijl hij zelf een slok uit de thermoskan nam.

Ron nam dankbaar de koffie aan en dronk de kop langzaam leeg. Hij voelde hoe zijn lichaam opwarmde en het rillen afnam. Thomas had geduld. Hij zei niets. Het enige dat hij deed, was Ron observeren. Soms was praten niet nodig, omdat het hele verhaal door de lichaamstaal werd verteld. Dat was nu ook het geval. Thomas zag een angstige man die doodgeschrokken was door de vondst van het lichaam. Hij zag in een oogopslag dat hij niets met de dood van het slachtoffer te maken had. Hij had geen enkel kenmerk van een dader. Thomas had met hem te doen. Waarschijnlijk was het de eerste keer dat hij zoiets vreselijks had meegemaakt. Thomas besloot geduldig te wachten totdat Ron iets zou zeggen.

‘Het is vreselijk,’ stamelde Ron uiteindelijk.

Thomas knikte op een rustige manier. Hij wist dat Ron nu ging

praten.

‘Zoiets heb ik nog nooit gezien. Een dode man, met een opengesneden buik.’

Thomas fronste. ‘Een opengesneden buik?’ vroeg hij verwonderd.

‘Ja, zijn hele buik is in het midden opengesneden. Zijn darmen puilen uit het gat in zijn buik.’

Terwijl Ron dit zei, voelde hij dat hij duizelig werd. Hij wilde nog snel een slok koffie nemen, maar het kopje was leeg.

‘Hoe heb je hem ontdekt? Hij ligt een heel eind in het veld’, vroeg Thomas die de thermoskan had gepakt en het kopje van Ron nog eens vol schonk.

‘Ik fiets hier elke dag langs als ik naar mijn werk ga en als ik terugkom. Vandaag heb ik een vrije middag. Tijdens het fietsen geniet ik altijd van de omgeving en kijk ik altijd om me heen. Som zie ik een haas of een hert.’

Thomas knikte. Hij kon zich er niets bij voorstellen. De akkers lagen er verlaten bij. Door de regen en de donkere wolken zag de omgeving er naargeestig uit. Niet echt een plek om van de natuur te genieten.

‘Zag je meteen dat er iets mis was? Waarom ben je afgestapt en ernaartoe gelopen?’

Ron beseftte dat hij natuurlijk voor de politie een potentiële verdachte was. Hij kon zich indenken dat de politie het vreemd vond dat hij was afgestapt en door de modder naar het donkerblauwe object was gelopen, zonder te weten wat het was. Hij kon zich nu wel de haren uit het hoofd trekken, omdat hij niet gewoon verder was gefietst. Nu zat hij met de gebakken peren en moest hij allerlei suggestieve vragen van de politie beantwoorden. Hij zag hoe Thomas hem onderzoekend aankeek.

‘Ik wist niet wat het was. Toen ik daar in de verte iets zag liggen, ben ik automatisch gestopt. Er was iets dat er niet thuishoorde. De akker hoort tijdens dit jaargetijde verlaten te zijn. Ik had meteen het gevoel dat er iets niet pluis was. Daarom ben ik ernaartoe gelopen,’

antwoordde Ron op een bijna fluisterende toon. Hij zag hoe Thomas aantekeningen maakte op zijn telefoon.

‘Ik zou niet direct het gevoel hebben dat er iets niets pluis was, als ik iets donkerblauws zag liggen op een veld. Ik zou denken dat het een stuk plastic was. Vanwaar dat niet-pluis gevoel?’ vroeg Thomas, terwijl hij niet opkeek van zijn telefoon.

Ron haalde zijn schouders op. ‘Misschien was het ook wel nieuwsgierigheid. Ik wilde gewoon weten wat het was.’

Ron had het gevoel dat hij zich aan het verdedigen was, terwijl dat natuurlijk nergens voor nodig was. Het ging helemaal niet om hem. Het ging om het slachtoffer en de dader. Wat dacht die politiemann wel? Dat hij er iets mee te maken had? Ron keek Thomas aan en vroeg zich af of het zijn eerste zaak was. Hij was nog zo jong. Stelde hij daarom zulke vreemde vragen?

‘Je wilde weten wat het was en niet wie het was?’

Ron zuchtte diep. ‘Je denkt toch niet dat ik er iets mee te maken heb. Nogmaals ik fietste hier, zoals elke dag, langs en zag toevallig iets op de akker liggen dat daar niet thuishoorde. Ik wilde er het fijne van weten. Ik ben afgestapt en ernaartoe gelopen. Dat is het hele verhaal. Punt uit. Je kunt er van alles achter zoeken, maar de achterkant is leeg.’

Ron klonk nu enigszins geïrriteerd. Hij had het wel gehad met het verhoor. Hij wilde naar huis en een warme douche nemen. Hij had rust nodig.

Thomas bleef beheerst. Het was zijn tactiek om de ondervraagde te prikkelen in de hoop dat die daardoor van slag zou raken en zijn mond voorbij zou praten. Hij had hier al talrijke keren succes mee geboekt. Vaak hadden verdachten de antwoorden die hun vrij zouden pleiten uit hun hoofd geleerd. Door onverwachte vragen te stellen of ze te jennen, gebeurde het regelmatig dat ze onbewust informatie prijsgaven die ze helemaal met niemand wilden delen. Hoewel Thomas er zo goed als zeker van was dat Ron niets met de zaak te maken had, wilde hij toch proberen om hem uit de tent te lokken.

Hij merkte dat Ron geïrriteerd was. Dat was het moment om nog een tandje bij te zetten.

‘Kun je nog eens precies vertellen wat je zag toen je het lijk voor het eerst zag liggen? Hoe dichtbij ben je geweest? Heb je hem ook aangeraakt? Heb je nog iets verdachts gezien?’

Thomas schoot een spervuur aan vragen op de Ron af, die hem wanhopig aankeek. Hij raakte verward door al die vragen. Waarom bedankte ze hem niet voor zijn hulp en lieten ze hem niet gewoon naar huis gaan?

Hij begon zwaarder te ademen. Hij dwong zich om rustig tot tien te tellen om te voorkomen dat hij een woede-uitbarsting kreeg. Vroeger had hij daar regelmatig last van gehad. De laatste jaren was dat niet meer voorgekomen, omdat hij met zichzelf en zijn werk in volledige harmonie leefde. Nu kwam hier verandering in, doordat die agent stenen in het langzaam stromende water gooide waar hij rustig op dreef. Hij wist zich met moeite te beheersen en antwoordde zo rustig mogelijk.

‘Ik heb het lijk vanaf een meter of drie bekeken. Dichterbij durfde ik niet te komen. Ik zag een dode man waarvan ik de leeftijd niet weet, met een opengesneden buik liggen. Daarna heb ik om me heen gekeken of er nog iemand was, maar dat was niet het geval.’

‘Je wist zeker dat hij dood was? Dat zag je vanaf drie meter?’

Thomas keek, tot grote irritatie van Ron, weer naar zijn mobieltje, terwijl hij vragen aan hem stelde. Hij wist dat hij bijna het kookpunt van Ron had bereikt. Als hij nu nog steeds geen andere informatie gaf, wist hij voor tweehonderd procent zeker dat Ron een toevallige passant was die niets met de zaak te maken had.

Ron zwaaide vertwijfeld zijn armen in de lucht. Hij had het gevoel dat hij met een amateur te maken had die alleen maar vragen stelde om het vragenstellen. Het liefst wilde hij hem van repliek voorzien, maar hij wist dat hij zich moest beheersen. Een grote mond tegen de politie werkt altijd tegen je. Ondanks dat hij de uitputting nabij was, wist hij het laatste beetje kracht dat hij nog had te gebruiken om

antwoord te geven.

‘Ik begrijp dat je allerlei vragen moet stellen, maar je zult toch wel weten dat ik echt niets met deze zaak te maken heb. Als ik iemand zie liggen met een opgesneden buik die niet beweegt dan trek ik de conclusie dat diegene dood is. Dat lijkt me toch meer dan logisch. Daar hoeft je geen geofend patholoog-anatoom voor te zijn.’

Thomas keek hem met een glimlach aan. Hij wist dat zijn eerste gevoel juist was geweest. Ron was onschuldig.

‘Als je het goed vindt, dan ronden we het gesprek af. Ik ben doodop en ik wil naar huis gaan. Ik moet rusten’, zei Ron zuchtend.

Thomas stopte zijn mobieltje in zijn zak. Hij stond op en gaf Ron een formulier.

‘Zou je hier je gegevens op in willen vullen dan kun je daarna naar huis gaan. Als we nog aanvullende informatie nodig hebben, zullen we deze week contact met je opnemen. We zullen sowieso nog een afrondend gesprek met je voeren. Mocht je behoefte hebben aan slachtofferhulp, dan kun je dit telefoonnummer bellen om een afspraak te maken. Zo’n aanblik van een toegetakeld lijk gaat je niet in de koude kleren zitten. Nu kan het nog meevallen, maar de komende dagen kun je er behoorlijk last van krijgen. Schroom niet om in dat geval contact op te nemen.’

Thomas gaf hem het formulier en het kaartje met het telefoonnummer van slachtofferhulp. Ron stopte het kaartje in zijn jas en vulde zijn gegevens op het formulier in. Nadat hij het aan Thomas teruggeven had, gaf deze hem een stevige hand en bedankte hem voor de hulp. Ron knikte en stapte uit de auto.

Het regende niet meer. Het begon al schemerig te worden. Hij moest even kijken waar zijn fiets ook alweer lag. Toen hij zijn fiets had ontdekt, slofte hij ernaartoe. Hij zag Dirk met de twee ambulancebroeders nog bij het slachtoffer staan. Een vierde man liep naar het drietal toe. Waarschijnlijk een forensisch arts of iemand van de sporendienst, dacht Ron.

Hij stapte op zijn fiets en liet de vreselijke wereld waar hij tegen

zijn wil in onderdeel van was geworden, achter zich. Toen hij een eindje verderop was, begon hij te huilen. Nog nooit was hij zo dicht bij de eindigheid van het leven geweest. De dood had hem recht in zijn gezicht uitgelachen en laten zien dat het leven eigenlijk niets voorstelde. Ron begon sneller te fietsen. Hij wilde al die negatieve gedachten zo snel mogelijk kwijtraken.